

Első emlékeim Pistáról

1968 őszén fölkeresett tanári szobámban az akkor másodéves egyetemista Baka István, hogy véleményezzem verseit, stílszerűen, mert abban az időben én voltam a verstan előadója az egyetemen. Tíz-egynéhány verset hozott, még arra is jól emlékszem, hogy kézzel írva, kitépett kockás füzetlapokon. Még aznap elolvastam őket nagy gyönyörűséggel: meglepően érett, egységes költői világképet tartalmazó írások voltak, kiváló poétikai eszköztárral. Én akkoriban a Tiszatáj prózarovatának vezetője voltam, a versrovat vezetője Iliá Mihály volt. Neki adtam oda a verseket, meleg ajánlással. Mihály pár nap múlva örömmel mondta, hogy neki is nagyon tetszenek, többet közülük közlésre is elfogadott. Így került sor a Baka-versek első Tiszatáj-beli megjelenésére a lap 1969 februári számában, majd ugyanebben az évben még további két számban is olvashatók költeményei, s ettől kezdve rendszeresen jelen volt a folyóiratban, a későbbi években már prózai művekkel is. Érdekes, hogy már legelső verseiben föllelhetők azok az alaptulajdonságok, amelyek későbbi költeményeiben még kifejtettebben megtalálhatók: a konkrét történelmi helyzetek drámaiságához és az egyetemes emberi témákhoz egyaránt vonzó líráját fegyelmezett formájú képgazdag gondolatiság jellemzi. Róla szólva egyáltalán nem frázis az, hogy halála óriási veszteség.

Vörös László

(Délmagyarország, 1995. szeptember 27.)